

" মৰমৰ সন্তানসকল – কল্যাণকাৰী পিতাই এতিয়া তোমালোকৰ এনেকুৱা কল্যাণ কৰি দিয়ে যাৰ বাবে কেতিয়াও কান্দিবলগীয়া নহয় ,
কন্দাটো অকল্যাণ বা দেহ - অভিমানৰ লক্ষণ "

প্ৰশ্ন: কোনটো অটল নিয়তিৰ কথা জানিও তোমালোক সদায় নিশ্চিত হৈ থাকিব লাগে ?

উত্তৰ: তোমালোকে জানা যে এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। যদিও মানুহে শান্তিৰ বাবে প্ৰয়াস কৰি থাকে কিন্তু মানুহৰ ইচ্ছা কিবা আৰু... যিমানহে চেষ্টা নকৰক এই নিয়তিক বাধা দিব নোৱাৰে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ আদিও হ'ব। তোমালোকৰ নিচা আছে যে আমি ঈশ্বৰীয় কোলালৈ আহিছো, যি সাক্ষাৎকাৰ কৰা হৈছে, সেই সকলো বাস্তৱত হ'বই, সেইবাবে তোমালোকে সদায় নিশ্চিত হৈ থাকা।

ওঁম শান্তি। বিশ্বত মনুষ্যৰ বুদ্ধিত ভক্তি মাৰ্গৰে গায়ন আছে কিয়নো এতিয়া ভক্তি মাৰ্গ চলি আছে। ইয়াত আকৌ ভক্তিৰ গায়ন নাই। ইয়াত হৈছে পিতাৰ গায়ন। পিতাৰ মহিমা কৰিবলগীয়া হয়, যি পিতাৰ পৰা ইমান উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ভক্তিত সুখ নাই। ভক্তিত থাকিও স্বৰ্গকে স্মৰণ নকৰে জানো। মনুষ্য মৰিলে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। তেন্তে আনন্দিত হোৱা উচিত নহয় জানো। যেতিয়া স্বৰ্গতে জন্ম লয় তেনেহ'লে কন্দাৰ প্ৰয়োজনে নাই। বাস্তৱত এয়া সঁচা কথাতো নহয় যে স্বৰ্গবাসী হ'ল, সেইবাবে কান্দি থাকে। এতিয়া এই কান্দোতাসকলৰ কল্যাণ কেনেকৈ হ'ব? কন্দাটো দুখৰ চিন। মানুহতো কান্দেই নহয় জানো। সন্তান জন্মে, তেতিয়াও কান্দে কিয়নো দুখ হয়। দুখ নহ'লে তেন্তে নিশ্চয় হৰ্ষিত হৈ থাকিব। কান্দোন তেতিয়া আহে যেতিয়া কিবা নহয় কিবা অকল্যাণ হয়। সত্যযুগত কেতিয়াও অকল্যাণ নহয় সেইবাবে তাত কেতিয়াও নাকান্দে। অকল্যাণৰ কোনো কথা নাই। ইয়াত কেতিয়াবা উপাৰ্জনত লোকচান হ'লে অথবা কেতিয়াবা অল্প নাপালে তেতিয়া দুখী হয়। দুখত কান্দে, ভগৱানক স্মৰণ কৰে যে আহি সকলোৰে কল্যাণ কৰা। যদি সৰ্বব্যাপি হয় তেনেহ'লে কাক কয় – কল্যাণ কৰা? পৰমপিতা পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপি বুলি মানি লোৱাটো আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুল। পিতা হৈছে সকলোৰে কল্যাণকাৰী, তেওঁ এজনেই কল্যাণকাৰী হয়, সেয়েহে নিশ্চয় সকলোৰে কল্যাণ কৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা পৰমপিতা পৰমাত্মাই সদায় কল্যাণেই কৰে। এতিয়া সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা কেতিয়া আহি বিশ্বৰ কল্যাণ কৰিব? বিশ্বৰ কল্যাণ কৰোঁতা অন্য কোনোৱেতো নাই। কিন্তু পিতাক আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। কিমান ডাঙৰ ভুল। এতিয়া পিতাই নিজৰ পৰিচয় দি কয় – মনমনাভৱ, ইয়াতে কল্যাণ আছে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনো অৱস্থাতে অকল্যাণ নহয়। ত্ৰেতাতে যেতিয়া ৰামৰাজ্য হয় তেতিয়া তাত বাঘে আৰু ছাগলীয়ে একেলগে পানী খায়। আমি ৰাম-সীতাৰ ৰাজ্যৰ ইমান স্তুতি নকৰো কিয়নো দুই কলা কম হৈ যোৱা বাবে কিবা নহয় কিবা সুখ কম পোৱা যায়। আমিহে পছন্দ কৰো স্বৰ্গ, যি পিতাই স্থাপনা কৰে। সেই স্বৰ্গৰ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিব পাৰিলেতো বহুত ভাল কথা। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আমি কল্যাণ কৰো। শ্ৰীমতৰ আধাৰত প্ৰত্যেকে নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে।

পিতাই বুজাইছে – এটা হৈছে আসুৰী সম্প্ৰদায়, আনটো হৈছে দৈৱী সম্প্ৰদায়। এতিয়া এফালে ৰাৱণ ৰাজ্য, আনফালে দৈৱী সম্প্ৰদায় স্থাপনা কৰি আছে। এনেকুৱা নহয় যে এতিয়া দৈৱী সম্প্ৰদায় আছে। আসুৰী সম্প্ৰদায়ক মই দৈৱী সম্প্ৰদায়লৈ পৰিৱৰ্তন কৰি আছে। তোমালোকে ক'বা যে দৈৱী সম্প্ৰদায়তো সত্যযুগত থাকে। পিতাই কয় – এই আসুৰী সম্প্ৰদায়ক ভৱিষ্যতৰ বাবে দৈৱী সম্প্ৰদায়লৈ পৰিৱৰ্তন কৰো। এতিয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়, দৈৱী সম্প্ৰদায় হৈ আছে। গুৰুনানকেও কৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা... কিন্তু কোনসকল মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব? তেওঁলোকে নাটকৰ আদি, মধ্য, অন্তকতো নাজানে। সৃষ্টিৰ আদিত যি লক্ষ্মী-নাৰায়ণ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হয়, তেওঁলোকেও সৃষ্টিৰ আদি মধ্য, অন্তক নাজানে। ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। আগৰ জন্মত ত্ৰিকালদৰ্শী আছিল, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী আছিল সেইবাবে এই ৰাজ্য পদ পাইছে। তেওঁলোকে আকৌ বিষ্ণুক স্বদৰ্শন চক্ৰ দি দিলে। গতিকে এয়াও বুজাব লাগে যে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী ব্ৰাহ্মণ হয় তেতিয়া মনুষ্য আচম্বিত হ'ব। তেওঁলোকে (স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি) কৃষ্ণকো কৈ দিয়ে, বিষ্ণুকো কৈ দিয়ে। এয়াতো নাজানে যে বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। আমিও জনা নাছিলো। মনুষ্যই প্ৰতিটো কথাতে কৈ দিয়ে এয়া নিয়তি! যি হ'বলগীয়া আছে তাক কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। এয়াতো হৈছে নাটক। তেন্তে প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিবা নে নাটকৰ ৰহস্য বুজাবা? পিতাৰ স্মৃতি থাকক তাৰবাবে প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। বেহদৰ বাবা, শিৱবাবাতো প্ৰখ্যাত হয়। ৰুদ্ৰ বাবা বুলিও নকয়। শিৱবাবা নামিগ্ৰামী হয়। পিতাই বুজাইছে যে য'ত য'ত ভক্ত আছে, তেওঁলোকক গৈ বুজোৱা। বাতৰি কাকতত পঢ়িছিলো মনুষ্যই কয় যে হিমালয় কেইবা নিযুত বছৰ পুৰণি। এতিয়া হিমালয়ৰ জানো আয়ুস থাকে? এয়াতো সদায় আছেই।

হিমালয় জানো কেতিয়াবা নোহোৱা হৈ যায়? এই ভাৰতো অনাদি। কেতিয়া ৰচা হ'ল, তাৰ বয়স উলিয়াব নোৱাৰে। তেনেকৈ হিমালয়ৰ কাৰণেও ক'ব নোৱাৰি যে এয়া কেতিয়াৰ পৰা আছে। এই হিমালয় পাহাৰৰ আয়ুস হিচাপ কৰিব নোৱাৰি। এনেকৈ জানো ক'বা যে আকাশ বা সমুদ্ৰৰ আয়ুস ইমান। হিমালয়ৰ আয়ুসৰ বিষয়ে কয়, তেনেহ'লে সমুদ্ৰৰো কোৱা, একোৱেই নাজানে। ইয়াত তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল।

তোমালোকে জানা পিতাৰ হৈ গ'লে স্বৰ্গৰ মালিক হয়গৈ। এজন ৰজা জনকৰ কথা নহয়। জীৱনমুক্তিত অথবা ৰামৰাজ্যত বহুত থাকিব নহয় জানো। সকলোৱে জীৱনমুক্তি পাইছিল। তোমালোকে ছেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা। সন্তান হৈছা, মম্মা-বাবা বুলি কোৱা। জীৱনমুক্তিতো পাবা। বুজিব পাৰা প্ৰজাতো অনেক হৈ যায়। দিনে-প্ৰতিদিনে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হৈ থাকে। এই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোতে বহুত মেহনত হয়। তেওঁলোকেতো ওপৰৰ পৰা আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তেওঁলোকৰ পাছে পাছে ওপৰৰ পৰা আহি থাকে। ইয়াততো এজন-এজনক ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱাৰ লায়ক কৰি তুলিবলগীয়া হয়। লায়ক কৰি তোলাতো পিতাৰ কাম। যিসকল মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ লায়ক আছিল, সকলোকে মায়াই নালয়ক কৰি দিছে। 5 তন্ত্ৰও নালয়ক হৈ গৈছে, পুনৰ লায়ক কৰি তোলাতো হৈছে পিতা। তোমালোকৰ এতিয়া প্ৰতি ছেকেণ্ডত যি পুৰুষাৰ্থ চলে, বুজা যায় কল্পৰ আগতেও অমুকে এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। কোনোৱে আশ্চৰ্যজনকভাৱে আতৰি গুছি যায়, সম্পৰ্ক ত্যাগ কৰি দি দিয়ে। এয়া প্ৰেক্টিকেলত দেখিবলৈ পোৱা গৈ থাকে। এয়াও বুজি পায় বিনাশ সমাগত, নাটক অনুসৰি সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। মনুষ্যই বিচাৰে কিবা আৰু... তেওঁলোকে বিচাৰে শান্তি হওক কিন্তু নিয়তিক তোমালোক সন্তানসকলে জানা। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা, তেওঁলোকে যিমানে মাথা নামাৰক যে বিনাশ নহওক কিন্তু নিয়তিক কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। ভূমিকম্প, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ হ'ব, তেওঁলোকে কি কৰিব পাৰিব। ক'ব – এয়াতো ঈশ্বৰৰ কাম। তোমালোকৰ মাজতো বহুত কম আছে যাৰ ইমান নিচা থাকে আৰু স্মৃতিত থাকে। সকলোৱেতো পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠা নাই। তোমালোকে জানা এই নিয়তিক বাধা দিব নোৱাৰি। অল্ল নাই, মনুষ্য থাকিবলৈ ঠাই নাই, তিনি খোজ মাটিও পোৱা নাযায়।

এয়া তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল – মাতা, পিতা আৰু সন্তান। পিতাই কয় – মই সন্তানসকলৰ আগতহে প্ৰত্যক্ষ হওঁ। সন্তানসকলক শিকাওঁ। সন্তানসকলেও কয় – আমি পিতাৰ মতত চলো। পিতায়ো কয় – মই সন্তানসকলৰহে সন্মুখত আহি মত দিওঁ। সন্তানসকলেহে বুজিব। যদি বুজি নাপায় তেনেহ'লে এৰি দিয়া, যুঁজিবলগীয়া কোনো কথা নাই। আমি পিতাৰ পৰিচয় দিওঁ। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ। মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱৰ অৰ্থও এয়াই। পিতাৰ পৰিচয় দিয়া যাৰ দ্বাৰা ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ৰহস্যতো বুজি পাব। মুখ্য কথা এই এটাই, গীতাতো এই এটাই মুখ্য ভুল আছে। পিতাই কয় – মই কল্যাণকাৰীজনেই আহি কল্যাণ কৰিব লাগে। বাকী শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে। প্ৰথমতেতো এইটো সিদ্ধ কৰিব লাগে যে ভগৱান এজন, তেওঁক তোমালোকে স্মৰণ কৰা কিন্তু তেওঁৰ বিষয়ে নাজানা। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ হ'লে পৰিচয়ো জানিব নালাগিব জানো। তেওঁ ক'ত থাকে, আহে নে নাহে? পিতাই উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ইয়াৰ বাবে দিব নে তাৰ বাবে দিব? পিতাতো সন্মুখত আহিব লাগে। শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰা। শিৱতো হৈছে সকলো আত্মাৰে চুপ্ৰিম ফাদাৰ (পৰম পিতা)। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা, নতুন জ্ঞান দিয়ে। সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি, মধ্য, অন্তক তেওঁ জানে। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ শিক্ষক, যিয়ে মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে, ৰাজযোগ শিকায়। মনুষ্যই কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। আমাকো তেওঁ শিকাইছে সেইবাবে আমি শিকাওঁ। গীতাতো আৰম্ভণিতে আৰু অন্তত মনমনাভৱ আৰু মধ্যাজী ভৱ বুলি কোৱা হৈছে। বৃক্ষ আৰু নাটকৰ জ্ঞানো বুদ্ধিত থাকে। বিতংভাৱে বুজাবলগীয়া হয়। তথাপিও ফলাফলত এটাই কথা আহে – পিতা আৰু উত্তৰাধিকাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াততো এটাই কথা, আমি বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। বিশ্বৰ কল্যাণকাৰীয়েই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিব, নৰকৰ জানো মালিক কৰিব। দুনিয়াই এয়া নাজানে যে নৰকৰ ৰচয়িতা হৈছে ৰাৱণ, পিতা হ'ল স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এতিয়া পিতাই কয় – মৃত্যু সমাগত, সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, মই লৈ যাবলৈ আহিছো। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আত্মা মলিয়নৰ পৰা শুদ্ধ হৈ যাব। আকৌ তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠাই দিম। এয়া নিশ্চয়বুদ্ধিৰ কাৰোবাক বুজাব লাগে, ভাটৌৰ নিচিনাকৈ নহয়। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সকলে কন্দাৰ বা দেহ-অভিমানত অহাৰ কথা নাথাকে। দেহ-অভিমানে বহুত মলিয়ন কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হোৱা। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰা। তেওঁলোকতো কৰ্ম সল্ল্যাসী হৈ যায়। ইয়াততো তোমালোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব লাগে, সন্তানসকলক চম্ভালিব লাগে। পিতা আৰু চক্ৰক জনাতো বহুত সহজ।

পিতাৰ কিমান সন্তান আছে। আকৌ তাৰ ভিতৰত কোনোবা সুসন্তান কোনোবা কুসন্তান। নাম বদনাম কৰে। মুখ ক'লা

কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – মুখ ক’লা নকৰিবা। সন্তান হৈ আকৌ মুখ ক’লা কৰা, কুল কলংকিত হৈ হোৱা! এই কাম চিতাৰ পৰা তোমালোকে কুংসিত হৈ গৈছা। কাম চিতাত জানো জ্বলি মৰিব লাগে। পাতলীয়া নিচাও থাকিব নালাগে। সন্ধ্যাসী আদিয়ে নিজৰ অনুগামীসকলক এনেকৈ ক’ব জানো! সেয়া বাস্তৱত নাই। পিতাইতো সকলোকে সঁচা কথা বুজায়। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক অংগীকাৰবদ্ধ হৈছা – বাবা, আপোনাৰ শ্রীমতত চলি আমি স্বৰ্গবাসী হ’ম। পিতাই কয় – সন্তানসকল আকৌ তোমালোকে বিষয় সাগৰত পৰাৰ খেয়াল কিয় কৰা? তোমালোক কন্যাসকলে যেতিয়া এনেকুৱা মুৰুলী শুনোৱা তেতিয়া ক’ব এনেকুৱা জ্ঞানতো আমি কেতিয়াও শূনা নাই। মন্দিৰৰ মুখীয়ালসকলক ধৰিব লাগে। চিত্ৰ লৈ যাব লাগে। এই ত্ৰিমূৰ্তি বৃক্ষ দিলৱাৰাৰে চিত্ৰ। ওপৰত দৈৱী বৃক্ষ থিয় হৈ আছে, বাকী দৈৱী বৃক্ষ যি অতীত হৈ গৈছে সেয়া দেখুৱায়। এনেকুৱা সেৱা কোনোৱাই কৰি দেখুৱাওক তেতিয়া বাবাই মহিমা কৰিব, এওঁতো কামাল কৰিছে। যেনেকৈ বাবাই ৰমেশৰ মহিমা কৰে। বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱাৰ বাবে প্ৰদৰ্শনী ভাল নমুনা ওলাইছে। ইয়াতেও প্ৰদৰ্শনী কৰিম। চিত্ৰতো বহুত ভাল।

এতিয়া চোৱা দিল্লীত যি ধৰ্মীয় সন্মিলন হয় তেওঁলোকেও কয় একতা (oneness) হওক, তাৰতো অৰ্থই নাই। পিতা এজন, বাকী হৈছে ভাই-ভনী। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ কথা। পৰস্পৰ মিলি খীৰখণ্ড কেনেকৈ হ’ম, এই কথাবোৰ বুজিবলগীয়া। প্ৰদৰ্শনীৰ বৃদ্ধিৰ বাবে উপায় উলিয়াব লাগে। যিয়ে সেৱাৰ প্ৰমাণ নিদিয়ে তেওঁলোকে লাজ পোৱা উচিত। যদি 10 জন নতুন আহিল আৰু 8-10 জন মৰি গ’ল (আতৰি গুছি গ’ল) তেন্তে তাৰ পৰা কি লাভ হ’ল। অহুহা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কাম কৰি দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। যিকোনো পৰিস্থিতিত কান্দিব বা দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে।

(2) শ্রীমতৰ আধাৰত নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। সুসন্তান হৈ পিতাৰ নাম উচ্ছল কৰিব লাগে।

বৰদান: শীতলা দেৱী হৈ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক শীতল শান্ত কৰোঁতা স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা যিসকল স্বৰাজ্য অধিকাৰী সন্তান হয়, তেওঁলোকক কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই প্ৰবঞ্চনা কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া প্ৰবঞ্চনা কৰাৰ চঞ্চলতা সমাপ্ত হৈ যায় তেতিয়া স্বয়ং শীতলা দেৱী হৈ যায় আৰু সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ও শীতল হৈ যায়। শীতলা দেৱীৰ কেতিয়াও ক্ৰোধ নাথাকে। কোনোৱে কয় ক্ৰোধ নাই, অলপ প্ৰভুত্বতো ৰাখিবলগীয়া হয়। কিন্তু প্ৰভুত্ব ৰখাটোও ক্ৰোধৰে অংশ। গতিকে য’ত অংশ থাকে তাত বংশ উৎপত্তি হৈ যায়। সেয়েহে তোমালোক শীতলা দেৱী আৰু শীতল দেৱ হোৱা গতিকে সপোনতো ক্ৰোধ বা প্ৰভুত্ব খটোৱা সংস্কাৰ যাতে জাগ্ৰত নহয়।

স্লোগান: আঞ্জাকাৰী সন্তান স্বতঃ আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হয়, তেওঁলোকে আশীৰ্বাদ খোজাৰ দৰকাৰ নাই।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!